

Προσηλυτισμός, νηπιοβαπτισμός και...«ελεύθερη βούληση»

Τί σχέση έχει ο προσηλυτισμός των ορθοδόξων από αλλόδοξους και η ορθόδοξη ιεραποστολή, ή το πώς θα γίνονται τα Θρησκευτικά στα σχολεία; Είναι, ή όχι, ο νηπιοβαπτισμός προσηλυτισμός και μάλιστα του αισχίστου είδους, σε άβουλα βρέφη; Πού κολλάει σε όλα αυτά η περίφημη “ελεύθερη βούληση” που διαλαλούν με επίταση οι χριστιανοί; Αυτά τα ενδιαφέροντα θέματα θα δούμε και πως εμπλέκονται όμορφα και αρμονικά και θα διαπιστώσουμε πως τις ίδιες πράξεις οι χριστιανοί τις βαπτίζουν καλές ή κακές ανάλογα με το...ποιος τις κάνει...

Προσηλυτισμός

Ο προσηλυτισμός είναι κάτι που καίει όλο και περισσότερο τους ορθόδοξους, γιατί πλέον δεν υπάρχουν τα όπλα του αυτοκράτορα και του σουλτάνου, για να απαγορεύουν σε αλλόθρησκους να δρουν στην χώρα μας· από την άλλη, η “ελληνική δημοκρατία” έχει συρθεί πολλές φορές στα ευρωπαϊκά δικαστήρια για καταπάτηση θρησκευτικών ελευθεριών από την κυρίαρχη θρησκεία, δηλαδή την Ορθοδοξία. Αυτό σημαίνει ότι έστω και αργά η Εκκλησία από την πλευρά του νόμου, χάνει την πρωτοκαθεδρία της και σταδιακά μπαίνουν και άλλοι στο παιχνίδι.

Ο ειδικότερος για την αντιμετώπιση των “αιρέσεων”, ήταν ο Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, που έγραψε για τον προσηλυτισμό στο “Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον”, ποια είναι τα στάδια της διαδικασίας του προσηλυτισμού από τις διάφορες αιρέσεις ή άλλες θρησκείες. Τα αναφέρει λοιπόν ως εξής:

1. Ψυχολογική εξάρτηση.
2. Ο «ενδογματισμός» ή η «κατήχηση».
3. Απασχόληση στο «έργο».
4. Η εσωτερική πειθαρχία.

Θα αναρωτιέστε, ίσως, τι υπάρχει από όλα αυτά που δεν κάνει ο Χριστιανισμός και ειδικά η Ορθοδοξία. Η ψυχολογική εξάρτηση είναι επακόλουθο των υπολοίπων,

αλλά και ο ενδοδογματισμός υπάρχει και η κατήχηση είναι γνωστή, αυτή που θέλουν να συνεχίσει να επιβάλλεται στα σχολεία, και η απασχόληση σε έναν σωρό εορτές και δραστηριότητες που έχουν γίνει κτήμα της κοινωνίας και δεν ξεχωρίζουν πλέον ως θρησκευτικές νοηματοδοτήσεις συμβαίνουν, και όλα γενικά είναι γνωστά και οικεία στην καθημερινότητα των χριστιανών. Τέλος, για την εσωτερική πειθαρχία, ειδικά ο Αλεβιζόπουλος ως κυνηγός “μαγισσών” που ήταν, ήξερε πολύ καλά να χειρίζεται, αφού ήταν και ο αρμόδιος για αυτή, από πλευράς της Εκκλησίας. Όλοι οι παπάδες στην ουσία δεν κάνουν τίποτα άλλα παρά να τονίζουν συνέχεια τι είναι ορθόδοξο και τι “ασυμβίβαστο”, όπως λένε, δηλαδή τι δεν δέχονται, άρα και **οφείλουν οι χριστιανοί να αρνηθούν και να απομονώσουν**. Διαβάστε το προαναφερθέν κείμενο παρακάτω· υπάρχουν 9 βήματα για την διαδικασία προσηλυτισμού νέων ανθρώπων και αναρωτηθείτε τι το διαφορετικό πράττει ο Χριστιανισμός, από τους ανταγωνιστές του και κυρίως με τις ορθόδοξες νεανικές χριστιανικές αδελφότητες που έχουν δραστηριοποιηθεί τελευταία .

Ακολούθως, ο Αλεβιζόπουλος χρησιμοποιεί τα λόγια του “αιρετικού Λατίνου” F. W. Haack που όπως έγραψε:

[...] Κάνει διάκριση ανάμεσα στην πλύση εγκεφάλου και στην «πλύση της ψυχής». Σε αντίθεση, λέγει, με την πλύση εγκεφάλου, που σπάει τη θέληση, η «πλύση τής ψυχής» οικοδομεί στη θέληση τού ατόμου πού δέχεται τον χειρισμό και ανοσοποιείται σιγά και συστηματικά εναντίον κάθε αντίθετης επιρροής (κριτική). Οι νέοι άνθρωποι πού καταλήγουν σε μία ομάδα, απομονώνονται από κάθε αντίθετη πληροφόρηση. Η αντίθετη πληροφόρηση διαβολοποιείται κατά τρόπο, ώστε εκείνος που βρίσκεται στην ομάδα δεν μπορεί να την δεχθεί χωρίς να χαρακτηριστεί ως προδότης.

Μπορεί σήμερα, όποιος χρησιμοποιεί αντίθετη πληροφόρηση από την Εκκλησία, όπως εμείς, να μην χαρακτηρίζεται επισήμως, τουλάχιστον όπως παλαιότερα, ούτε να αφορίζεται, όχι γιατί άλλαξε η θρησκεία τους, αλλά άλλαξε η ίδια η κοινωνία επηρεασμένη από τα αγαθά της Ευρώπης; Πάντως για τα υπόλοιπα που αναφέρει τα ίδια ακριβώς κάνουν. Αυτό δεν μας λένε ότι πρέπει να είναι η ζωή των χριστιανών; Δηλαδή, να οικοδομήσουν την θέληση ώστε να ζουν μέσα στα πλαίσια των εντολών του Χριστού, απευθυνόμενοι συνέχεια σε αυτόν ή σε κάποιον άγιο (και να οι προσευχές τα κύρια ελέησον και τα κομποσκοίνια για να απασχολούνται συνέχεια) και να ανοσοποιηθούν από τα πάθη και τους πειρασμούς

που είναι οι αντίθετες όπως λένε επιρροές από το θέλημα του Θεού τους; Διαβάστε για παράδειγμα:

Αυτός ο Σκοπός είναι η βίωση της εν Χριστώ ζωής, η οποία, κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, «τελειώνεται με τους πνευματικούς αγώνες και την **νίκη κατά των παθών**». Ο ίδιος μάς υποδεικνύει την αιτία που προκαλεί μέσα μας την παθογόνο – αμαρτωλή κατάσταση, προκειμένου να μάς βοηθήσει στην αντιμετώπισή της: «αιτία που προκαλεί όλα τα πάθη είναι η **απάτη του κόσμου**. Αυτή προσκολλάει τον νου του ανθρώπου στα κτίσματα, του επισωρεύει πάθη και, αφού τον κάνει μυριοπαθή, τον χωρίζει από τον απαθή Θεό. Γιατί, **μόλις ο άνθρωπος ανοίξει την θύρα του νου στα πάθη, ο νους σκορπίζεται και περιπλανάται όλη την ώρα σε σαρκικά και γήινα πράγματα**, στις κάθε λογής ηδονές και στους εμπαθείς λογισμούς, οι οποίοι προκαλούνται απ’ αυτές».

Να σημειωθεί, ότι τα πάθη για τους χριστιανούς, όπως φαίνεται και στο κείμενο, δεν είναι κάποιες εξαιρέσεις στην ζωή του ανθρώπου, αλλά τα πάντα σχεδόν, όλα τα “γήινα” όπως λέει, εκτός από αυτά που επιτρέπει η θρησκεία τους σαν σωστά και στα οποία πρέπει να προσηλωθούν, δηλαδή τα πνευματικά, αλλά ποιά πνευματικά; Τα συγκεκριμένα χριστιανικά και μόνο. Η απάντηση λοιπόν που προτείνουν για την “εν Χριστώ” ζωή, είναι ακριβώς αυτό που κατηγορούν τις άλλες αιρέσεις για προσηλυτισμό και δεν τους αρέσουν καθόλου. Είναι ακριβώς αυτό που έκαναν συνέχεια και κάνουν ακόμα και τώρα και οι ίδιοι. Δεν είναι τυχαίο που η λέξη “προπαγάνδα” βγήκε από την χριστιανική δράση για προσηλυτισμό. Οι πρώτοι και καλύτεροι προσηλυτιστές ήταν και είναι οι χριστιανοί, άλλωστε οι περίφημες ιεραποστολές που υπάρχουν σε όλο τον κόσμο τί είναι αν όχι για προσηλυτισμό;

Τώρα λοιπόν που βλέπουν ότι στο χωράφι δεν έχουν την απόλυτη κυριότητα, θέλουν να προλάβουν τους άλλους στο να κάνουν ότι έκαναν οι ίδιοι εδώ και χίλια πεντακόσια χρόνια ανενόχλητοι.

Ο ίδιος ο Αλεβιζόπουλος έγραψε σε άλλο κείμενο, στο “Η θρησκευτική ελευθερία και τα όριά της”, ένα κείμενο που φιλοξενεί και η ΟΟΔΕ, τα εξής:

Η θρησκευτική ελευθερία παραβιάζεται όταν ασκείται **προπαγάνδα** με παροχή **λανθασμένων στοιχείων** και **απατηλών δηλώσεων** με σκοπό να παγιδευθούν ανύποπτοι πολίτες. Ή όταν ομάδες, στο όνομα της θρησκευτικής ελευθερίας

προβαίνουν σε πράξεις που **παραβιάζουν τα δικαιώματα των άλλων**. Το πρόβλημα γίνεται οξύτερο αν πρόκειται για νέους και μάλιστα για **ανήλικα παιδιά, που δεν μπορούν να έχουν συναίσθηση, ποιες θα είναι οι συνέπειες για τη ζωή τους**, στην περίπτωση που θα προχωρήσουν σε μια από αυτές τις ομάδες».

[...]

α) Ενεργείται τριπλή τεχνική διαστροφής του χειρισμού του ανθρώπου: στο διανοητικό επίπεδο, στο επίπεδο της συμπεριφοράς και στο επίπεδο των συναισθημάτων.

β) Η τριπλή αυτή τεχνική στοχεύει και συχνότατα καταλήγει σε τριπλή καταστροφή: της προσωπικότητας, της οικογενείας και της κοινωνίας και

γ) Επιτυγχάνεται η τριπλή αυτή καταστροφή με την ως άνω τριπλή τεχνική, διότι γίνεται τριπλή εξαπάτησις: στη διάνοια, στην ηθική υπόσταση και στα οικονομικά του θύματος. Τα πραγματικά κριτήρια αυτά είναι νομικώς αξιοποιήσιμα από την Διοίκηση και τα Δικαστήρια.

Αυτά φυσικά, είναι και αυτά που κάνει τα ίδια η επίσημη Εκκλησία στην Ελλάδα με την βοήθεια των παραθρησκευτικών οργανώσεων και όλου του εσμού που τις ακολουθεί (στα οικονομικά, μπορεί όχι επίσημα), αλλά υπάρχει μια αξιοσημείωτη διαφορά. Στο επίπεδο της κοινωνίας και της οικογένειας δεν έχει ανάγκη να οδηγήσει σε “καταστροφή”, αφού αυτή την έκανε τον 4ο-6ο αιώνα, όταν προσπαθούσε να κάνει την δική της προπαγάνδα σε έδαφος άλλων θρησκειών και τα κατάφερε, με συγκεκριμένες οδηγίες στο πως οι νεοφώτιστοι θα αντιδρούσαν και θα συμπεριφερόντουσαν στην οικογένεια τους που ήταν εθνικοί. Πλέον μόνο οι ανταγωνιστές κλέβοντας της πελάτες “κτυπούν” την οικογένεια και την κοινωνία όπως λένε, αφού τουλάχιστον η Εκκλησία την θεωρεί δεδομένη και δική της. Στην πραγματικότητα δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από την ζημιά που κάνει η ίδια η Εκκλησία, απλά επειδή η Εκκλησία χάνει πρόβατα, προσπαθεί το πρόβλημά της να το κάνει πρόβλημα της κοινωνίας, για να αντιδράσει η κοινωνία στην προσπάθεια προσηλυτισμού των άλλων για λογαριασμό της Εκκλησίας, ενώ σιωπηλώς θεωρεί τον προσηλυτισμό της Εκκλησίας δεδομένο και αποδεκτό. Στο τέλος του κειμένου στα συμπεράσματα το λέει ξεκάθαρα, μόνο “Η χριστιανική ομολογία πίστεως (ή μαρτυρία) αποτελεί νόμιμη ενάσκηση ατομικού δικαιώματος στη διάδοση του Ευαγγελίου”. κάθε άλλο πατάσσεται από τον νόμο όπως λέει γιατί θεωρείται “ευθεία παραβίαση της θρησκευτικής ελευθερίας”. Δηλαδή εμμέσως, μόνο η Εκκλησία μπορεί να κάνει προσηλυτισμό σύμφωνα με την στρεβλή λογική τους.

Ο αρχιμανδρίτης Δανιήλ Μπιάζης, σε διάλεξή του (15/1/2012) για την αντιμετώπιση των αιρέσεων, δίνει τις ακόλουθες εντολές στο “ποίμνιο” της Ζακύνθου για να αντιμετωπίσουν τις τοπικές αιρέσεις:

- A. Ενημέρωσή μας για τις αιρέσεις.**
- B. Καταρτισμός και αξιοποίηση στελεχών της ενορίας μας.**
- Γ. Επαγρύπνηση για την δραστηριότητα αιρετικών στην ενορία.**
- Δ. Διανομή ενημερωτικών φυλλαδίων.**
- Ε. Επισκέψεις και διάλογος με τους πλανεμένους.**
- ΣΤ. Επανένταξή τους στο Σώμα της Εκκλησίας.**

Βλέπουμε λοιπόν, ότι όχι μόνο δεν τους ενδιαφέρει η ελεύθερη βούληση του ατόμου που έφυγε από την Εκκλησία, αλλά αυτή **πρέπει να αλλάξει**. Έτσι, απαιτείται η δημιουργία ολόκληρης διαδικασίας με ειδικούς “αιρεσιο-αντιμετωπιστές” που λόγω δημοκρατίας φυσικά δεν μπορούν να είναι ιεροεξεταστές, αλλά πρέπει να παρακολουθούν τους ανταγωνιστές και να πάνε στα πρόβατα που έφυγαν και πλέον ανήκουν σε άλλο κοπάδι και να τα πείσουν, να τα φέρουν πίσω (αυτό δεν είναι ξεκάθαρος προσηλυτισμός;). Αυτό σημαίνει ότι δεν φτάνει ο νηπιοβαπτισμός, η υποχρεωτική κατήχηση στα σχολεία και όλα τα άλλα που επιβάλλουν στην κοινωνία για να είναι χριστιανική, αλλά και η συνεχής επαγρύπνηση και η επιστροφή των αλλαξοπιστησάντων. Φανταστείτε τι γινόταν επί Τουρκοκρατίας ή Βυζαντίου, που είχαν την απόλυτη συνδρομή της κρατικής εξουσίας για να πείσουν τον εκφραστή διαφορετικής άποψης ή αιρετικό, να μην τολμήσει να αλλάξει γνώμη, κάτι που έχει ιστορικά αποδειχθεί.

Ας δούμε τι πρότεινε ο Αλεβιζόπουλος για το θέμα των αιρέσεων σε άλλο κείμενο:

*Η απολογητική εργασία μας πρέπει να αποβλέπει στην ποιμαντική κάλυψη του μεγάλου κενού: να αποκαλύπτει το αληθινό πρόσωπο της κάθε ομάδας, πίσω από τυχόν προσωπεία (**φιλοσοφικά, ψυχολογικά, παιδαγωγικά, μορφωτικά, καλλιτεχνικά, πολιτικά, οικολογικά, υγιεινιστικά, αθλητικά** κ.ο.κ.), τις διεθνείς διασυνδέσεις της, τη μέθοδο προσηλυτισμού, τις αρνητικές επιπτώσεις στην προσωπικότητα των θυμάτων.*

Ενισχύει αυτό που είδαμε και προηγουμένως: Καλεί τους ειδικούς και μη της Εκκλησίας, να παρακολουθούν κάθε σωματείο, οργάνωση, μορφή τέχνης, ή εναλλακτικής ιατρικής, φιλοσοφίας, ή αθλητισμού κ.λπ. και αν δουν κάτι που θα θεωρηθεί αιρετικό, κάτι δηλαδή που δεν θα τους αρέσει σύμφωνα με το

χριστιανικό πρότυπο, θα ενημερώνουν τους αρμόδιους και θα καταχωρείται έπειτα στην μαύρη λίστα των αιρέσεων· θα ενημερώνονται ακολούθως τα πρόβατα για την αντιχριστιανική δράση του συλλόγου ή του οποιουδήποτε δεν τους αρέσει. Κανονικό φακέλωμα δηλαδή και συνεχής διαβολή. Αυτό σημαίνει διαίρεση του σώματος των πολιτών και δημιουργία εστίας αναταραχών και προστριβών, κάτι που έχουμε δει συχνά στην αντιμετώπιση “αιρετικών”, βουδιστών, εθνικών και άθεων, ή ό,τι βαπτίζουν σαν τέτοια, σε διάφορα μέρη της χώρας όπως και στην Αθήνα (σε θεατρικές παραστάσεις, γκαλερί τέχνης, κάψιμο βιβλίων, διαμαρτυρίες για σχολικά βιβλία που αναφέρουν τον μιανό για αυτούς Δαρβινισμό, ή δεν αναφέρουν γνωστούς μύθους κ.λπ.). Διότι, αφού δοθούν οι επίσημες οδηγίες, μετά καλούνται (αυθόρμητα πάντα) οι πιστοί, να δημιουργήσουν προβλήματα ή έκτροπα από τις παραθρησκευτικές οργανώσεις, για τις οποίες η επίσημη Εκκλησία δεν έχει υποτίθεται σχέση, αλλά τελικά αυτή τις κατευθύνει έμμεσα και ουσιαστικά με κατάλληλα στοχευμένα κηρύγματα μίσους, που καλύπτονται με τον μανδύα της αγάπης και της “προστασίας του ποιμνίου”.

Για όσους νομίζουν ότι τα λέω υπερβολικά, μπορείτε να δείτε εδώ για το ότι η Εκκλησία με τους θεολόγους συγκεντρώνει προσωπικά δεδομένα (με ποιό δικαίωμα;) και προτείνει σε χαφιεδισμό των διευθυντών, για τους μαθητές που δεν συμμετέχουν στο μάθημα των Θρησκευτικών και παίρνουν απαλλαγή, με σκοπό να τους “υποχρεώσουν” με το έτσι θέλω στην κατήχηση. Η λογική εδώ είναι: *«Είσαι δικός μας αφού βαπτίστηκες, σκάσε και άκου το κήρυγμα υποχρεωτικά, πάντα με την “ελεύθερη βούλησή σου” για να μην μπορείς να στοχαστείς ποτέ ελεύθερα»*. Παρ’ όλα αυτά, συνεχίζουν και λένε στο κήρυγμά τους ανερυθρίαστα την πλαστή προτροπή “όστις θέλει οπίσω μου ελθείν” σαν δυνατότητα ελεύθερης επιλογής του ανθρώπου.

Φυσικά, όσο και αν ενοχλούνται από την δράση των άλλων δογμάτων και θρησκειών εδώ, άλλο τόσο οι ίδιοι χώνονται στις κοινωνίες άλλων χωρών με ιεραποστολές για τις οποίες δεν ισχύει τίποτα από τα παραπάνω, αφού στις χώρες του Τρίτου Κόσμου δεν έχουν δική τους θρησκεία με έντονη εξωστρέφεια για να τους απαγορέψει την προσηλυτιστική δράση των ορθοδόξων, στις δε χώρες της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής υπάρχει πραγματική ανεξιθρησκία που την εκμεταλλεύονται στο έπακρο.

Νηπιοβαπτισμός

Για το πρόβλημα του νηπιοβαπτισμού έχουμε κατ’ εξακολούθηση πει πολλά. Για την ιστορία και την εξέλιξή του μπορείτε να διαβάσετε στο “Νηπιοβαπτισμός, ο

ασφαλέστερος τρόπος προσηλυτισμού και πνευματικού βιασμού”. Εμείς όμως θα δούμε τι είπε σε αντιδιαστολή με όλα αυτά τα ωραία που είδαμε πριν, ο ίδιος ο Αλεβιζόπουλος για το θέμα του νηπιοβαπτισμού, που είναι το πρώτο βήμα της χριστιανικής προπαγάνδας και από εδώ και πέρα όλα αυτά για το τι κάνουν οι άλλοι, στον ψυχικό κυρίως βιασμό, ξεχνιούνται γιατί ότι γίνεται από τους χριστιανούς και ειδικά τους ορθόδοξους γίνεται για το “καλό”.

Για να “επιχειρηματολογήσει” υπέρ του βαπτίσματος στα άβουλα βρέφη, μας αναφέρει την περιτομή των Εβραίων, λες και αυτή δεν είναι βιασμός και προσηλυτισμός και αυτός εξ απαλών ονύχων.

Η περιτομή της Παλ. Διαθήκης ήτο τύπος του βαπτίσματος, το οποίο είναι περιτομή “αχειροποίητος”, πνευματική.(Κολ.Β´11) “εν ω και περιετμήθητε περιτομή αχειροποιήτω”. Η περιτομή εκείνη, στην Παλ.Διαθήκη, εγίνετο την ογδόη ημέρα από της γεννήσεως του παιδιού (Γέν.ΙΖ´12). Γιατί η ΝΕΑ περιτομή, το βάπτισμα, δεν θα έπρεπε να γίνεται σε νηπιακή ηλικία;

Θα έλεγε κανείς ότι μας απειλεί, σαν να μας λέει ότι αν δεν είχαμε υποστεί το βάπτισμα, θα μας “τον” είχαν κόψει , άρα να είμαστε και ευχαριστημένοι.

Το επόμενο επιχείρημα είναι ακόμα πιο φαιδρό:

Ο χριστιανός συγγραφέας Τερτυλλιανός, ο οποίος έζησε στη βόρειο Αφρική στα τέλη του δευτέρου αιώνα και στις αρχές του τρίτου, στο έργο του για το βάπτισμα αντιτίθεται στο βάπτισμα των νηπίων. Άρα στην εποχή του ήταν διαδεδομένος ο νηπιοβαπτισμός.

Με την λογική του Αλεβιζόπουλου, για ό,τι αναφέρεται ή για ό,τι σχολιάζεται από τον οποιονδήποτε ακόμα και αρνητικά, σημαίνει ότι αυτό είναι “διαδεδομένο”. Αν διαβάσει κάποιος τα σύγχρονα σχόλια για παράδειγμα για τις παρελάσεις ομοφυλοφίλων στο μέλλον, με τη λογική αυτή, θα φανταστεί ότι η ομοφυλοφιλία είναι τόσο διαδεδομένη σήμερα που μάλλον είμαστε όλοι ομοφυλόφιλοι ασχέτως αν εμείς δεν το ξέρουμε.

Φυσικά, γνωρίζουμε πλέον την νομοθεσία του Βυζαντίου και τότε επιβλήθηκε ο νηπιοβαπτισμός από τον Ιουστινιανό διά της βίας σε όλη την αυτοκρατορία. Διαβάστε την σχετική ιουστινιάνεια νομοθεσία για το υποχρεωτικό χάραγμα στις σελίδες 64-65 και προσέξτε την μισαλλοδοξία που εκπέμπει.

Αφού το διαβάσετε, αναλογιστείτε κατά πόσον ισχύει ότι ο Χριστιανισμός επικράτησε από την “αλήθεια” ή την “αγάπη” που υποτίθεται μετέφερε και πόσο από την κρατική και παρακρατική βία.

Ας δούμε τώρα το βασικό επιχείρημα που είναι και αυτό που χρησιμοποιούν όλοι οι απολογητές στις σχετικές συζητήσεις, σαν να είναι το καταλυτικό επιχείρημα...

*Σύμφωνα με το πνεύμα της αντιρρήσεως περί νηπιοβαπτισμού, και προεκτείνοντας την λογική της συνέπεια στα άκρα, δεν θα έπρεπε κανείς **να φέρνη στον κόσμο παιδιά**, αφού δεν έχει εξασφαλίσει προηγουμένως την συγκατάθεσή τους. Η αντίρρηση μπορεί να προβληθή και για μια σειρά πράξεων των γονέων προς το παιδί από την απλή **διατροφή**, και το είδος της, την μέριμνα για την υγεία και τα εμβόλια, την **αγωγή**, την **εκπαίδευση** μέχρι τον **οικονομικοκοινωνικό προσαναταλισμό**, τον **αριθμό των αδελφών** του και τέλος, γιατί όχι, την **κληρονομικότητά** του. Οι παραπάνω πράξεις, που σύμφωνα με το πνεύμα της αντιρρήσεως δεσμεύουν την ελευθερία, γίνονται αποδεκτές διότι πραγματοποιούνται κάτω από το “καλώς εννοούμενο συμφέρον” για το παιδί.*

Φυσικά, εδώ χρησιμοποιεί κάποιου είδους λογική που θέλει απάντηση.

Χρησιμοποιεί δεδομένες καταστάσεις που όλοι τις θεωρούμε φυσιολογικές για το συμφέρον των παιδιών μας, για να μας πει ότι το ίδιο φυσιολογικός είναι και ο νηπιοβαπτισμός, αφού ποτέ δεν ρωτούμε τα βρέφη για όλα αυτά που τους κάνουμε, ως θεωρώντας τα σωστά για την ανατροφή τους.

Με αυτή την λογική και ο κάθε ανώμαλος γονέας θα δικαιούται να βιάζει τα παιδιά του αν όχι σωματικά, σίγουρα ψυχολογικά, ή ακόμα να τα δέρνει, να τους δίνει ναρκωτικά, να τα βάζει να πίνουν, να καπνίζουν ή να εργάζονται για τον ίδιο ή για τρίτους, να τα εκβιάζουν ή να τα αφήνουν αμόρφωτα.

Η λογική είναι ότι αφού έτσι θεωρούν οι χριστιανοί και θέλουν αυτό για το “καλό” των παιδιών τους όπως νομίζουν γιατί να μην το κάνουν. Άραγε και ένας διαταραγμένος γονιός που θεωρεί ότι πρέπει να εκβιάζει ψυχικά τα παιδιά του ή να τα ταλαιπωρεί συναισθηματικά επειδή έτσι θα “ανδρωθούν” καλύτερα ή δεν ξέρω τι θα θεωρεί καλύτερο σαν είδος διαπαιδαγώγησης είναι το ίδιο; Αν όχι, για ποιον λόγο τη στιγμή που και αυτός έτσι θεωρεί σωστή την διαπαιδαγώγησή τους για το καλό των παιδιών του;

Το ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί συνίσταται ως εξής: Είναι τα παιδιά ιδιοκτησία των γονιών τους, ή αυτοί είναι υπεύθυνοι για την σωστή φροντίδα και ενηλικίωσή των αυριανών πολιτών; Η κοινωνία και η επιστήμη έχουν ορίσει ποιά είναι η σωστή παιδαγωγική μέθοδος; Ποιά η ευθύνη τους για τα παιδιά που βιάζονται ψυχικά ή νοητικά από θρησκόληπτους ή προβληματικούς γονείς; Οφείλει η κοινωνία να φροντίσει ώστε οι μελλοντικοί πολίτες να είναι ανεπηρέαστοι τουλάχιστον σε βασικό και συμβολικό επίπεδο, από δογματικές ή φαντασιακές ή προβληματικές εξαρτήσεις;

Άλλα το σημαντικότερο είναι άλλο: Εάν οι χριστιανοί δεν ήταν πλειοψηφία στην χώρα μας, θα θέλανε οι ίδιοι, τα παιδιά της πλειοψηφίας από μικρά να βαπτίζονται στο όνομα μιας άλλης “μιαρής” για αυτούς σχέτας; Θα ήθελαν όταν οι ίδιοι ήταν παιδιά να σφραγιζόντουσαν από τον “Αντίχριστο” ας πούμε, αν έτσι θεωρούσαν καλό οι γονείς τους, όπως φοβούνται ότι θα συμβεί στο μέλλον, πιστεύοντας στα μυθολογικά τους βιβλία; Αν οι χριστιανοί σε αυτό το ερώτημα απαντήσουν θετικά, τότε ο νηπιοβαπτισμός είναι άριστος αν όχι, τότε σαν κοινωνία έχουμε πρόβλημα και πρέπει να σταματήσει αμέσως.

Ας δούμε μερικά ακόμα “ατράνταχτα” επιχειρήματα και νουθεσίες:

Βαπτίζουμε το παιδί όχι από έλλειψη σεβασμού της ελευθερίας του, αλλά με σκοπό την διασφάλιση της ελευθερίας του και της σωτηρίας του.

*Τα λόγια του Χριστού είναι ξεκάθαρα, **όποιος δεν βαπτίσθηκε, δεν θα σωθεί.***

[...]

*Πρέπει τα παιδιά να βαπτίζονται **όσο το δυνατόν γρηγορότερα**, ώστε η χάρη του βαπτίσματος να ενεργεί σωστικά επάνω τους σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Αργότερα, όταν μεγαλώσουν, θα παρουσιαστούν η πίστη και η συνείδηση.*

Βλέπουμε λοιπόν ότι το βάπτισμα δεν είναι μια τυπική διαδικασία, είναι μεν συμβολικό αλλά ιδιαίτερα ουσιαστικό σαν προσηλυτισμός για τους χριστιανούς, γιατί καθορίζει τα όρια του κοπαδιού τού τσοπάνη με το πάγιο πρόσχημα της “σωτηρίας” που έρχεται από έξω, από τον Θεό και όχι από την συνειδητή απόφαση όπως θέλουν να μας λένε με τον όρο “ελεύθερη βούληση”. Σφραγίζει τους μελλοντικούς πελάτες και τελικά τους καθορίζει για πάντα. Είναι το πρώτο βήμα

στον προσηλυτισμό και οδηγεί σταδιακά (με τα βήματα που θα ακολουθήσουν και για αυτά μάχεται η Εκκλησία όπως η θρησκευτική κατήχηση στα σχολεία, τα σχολικά βιβλία κλπ) σε εξάρτηση, και σε προκαταβολή της λογικής διεργασίας, πριν αυτή αρχίσει να δουλεύει και η οποιαδήποτε μεταστροφή στο μέλλον, δεν ορίζεται πλέον σαν ελεύθερη επιλογή, αλλά σαν αποστασία, για την οποία όπως είδαμε νωρίτερα η Εκκλησία έχει ήδη σχέδια δράσης.

Στηρίζεται σε συγκεκριμένες εμμονές με τις οποίες έχουν εμποτιστεί οι χριστιανοί: Για τον Χριστιανισμό δεν υπάρχουν τρίτες καταστάσεις, ξεχνάει εύσχημα ότι είναι μια θρησκεία από τις πολλές στον πλανήτη και θρησκείες που υπήρχαν πριν ακόμα εμφανιστεί, για τις οποίες το σχέδιο του θεού τους δεν λέει τίποτα. Για αυτούς υπάρχει μόνο η Εκκλησία και οι άλλοι, ό,τι δεν είναι στην Εκκλησία δεν θα σωθεί όταν γίνει η “Δευτέρα Παρουσία”, και για να σωθεί κάποιος και πάει στον “Παράδεισο”, πρέπει να είναι οπωσδήποτε βαπτισμένος και γρήγορα μάλιστα. Το εντυπωσιακό είναι ότι ενώ υποτίθεται ότι ενδιαφέρεται να δομήσει σταδιακά μια προσωπική-αποκλειστική σχέση του κάθε ανθρώπου με τον Θεό, που υποτίθεται θα οδηγήσει στην λύτρωση και είναι αποτέλεσμα της πολυθρύλητης “ελεύθερης βούλησης”, έχει γνώμη και απαίτηση από τους άλλους ανθρώπους που οφείλουν όλοι να ακούσουν και να δεχθούν τον Χριστό και να βαπτιστούν και ας δομήσουν μετά την σχέση τους μαζί του. Δηλαδή αυτό που είναι αποτέλεσμα μιας διαδικασίας, πρέπει να προηγείται για να εγκλωβίζεται συνέχεια ο άνθρωπος σε κυκλικούς συλλογισμούς και πλάνες.

Αυτό που δείχνει η δράση των χριστιανών είναι ότι τους ενδιαφέρει τυπικά όλοι ή όσο γίνεται περισσότεροι να είναι χριστιανοί, παρά για την ουσία της πίστης τους.

Οι συμβολισμοί έχουν τεράστια σημασία για την ψυχοσύνθεση του ατόμου και η Εκκλησία το γνωρίζει και το εκμεταλλεύεται στο έπακρο. Δυσκολότερα αποφασίζεις να κόψεις τις όποιες εξαρτήσεις από το να μην τις έχεις, ιδιαίτερα αυτές που εδράζονται στην βρεφική ηλικία, και τούτο είναι θεμελιώδης αρχή της Ψυχολογίας. Ας δούμε ένα άλλο σφράγισμα που έγινε, τόσο σε ανηλίκους όσο και σε ενήλικες παρά την θέλησή τους, αυτό των Εβραίων με το αστέρι ή τα γνωστά νούμερα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τι ψυχολογικά προβλήματα δημιούργησε αφού αν και απλό σύμβολο, αντικατόπτριζε μια ολόκληρη οδυνηρή διαδικασία. Την δράση αυτή των συμβολισμών τη γνωρίζουν τόσο οι αιρετικοί και αλλόδοξοι και σκοπεύουν στους νέους όσο και οι ίδιοι οι χριστιανοί και για τον λόγο αυτό και το κάνουν και ενδιαφέρονται για το τι διδάσκονται όλα τα παιδιά στα σχολεία και φυσικά για το βάπτισμα, αφού έχουν δημιουργήσει το άγχος στον

κόσμο ότι αν συμβεί κάτι και δεν έχει βαπτιστεί το παιδί, τότε χάθηκε (από τί άραγε; Από αυτό που χάθηκαν και τα αβάπτιστα αλλά “αγιασμένα” νήπια όταν τα “έσφαξε” ο...Ηρώδης;).

Η ίδια η λογική του νηπιοβαπτισμού, όπως φάνηκε, είναι ένα ξεκάθαρο στάδιο προσηλυτισμού σε άβουλα όντα, ακριβώς όπως τον ορίζουν και αντιμάχονται οι ίδιοι οι χριστιανοί, που ξεχνούν εύσημα την εντολή του θεού τους να μην κάνουν στους άλλους, πόσο μάλλον στα παιδιά, αυτά που δεν θα ήθελαν να κάνουν σε αυτούς.

Βλέπετε ότι η θεώρηση ότι δεν κάνουν κάτι “κακό”, όπως λένε, αλλά κάτι που υποτίθεται “θωρακίζει” τα παιδιά έναντι του “κακού”, είναι μια απλή ιδεοληψία που προέρχεται από μια άλλη, αυτή του μυθολογικού προπατορικού αμαρτήματος (που έχει φορτώσει χιλιάδες τύψεις, ενοχές και προβλήματα στην ανθρωπότητα), αφού τίποτε δεν αλλάζει στον άνθρωπο σε σχέση με την πιθανή έφεσή του για το κακό ή την δημιουργία αρνητικών πράξεων (δηλαδή για την ορολογία του Χριστιανισμού με την επιρροή του από τον Διάβολο), που να εξαρτάται από την τελετή αυτή. Είναι λοιπόν μια συμβολική κίνηση που βάζει αυτόματα το ανίσχυρο να αντιδράσει παιδί μέσα σε ένα ιδεοληπτικό καλούπι, που το καθορίζει ψυχολογικά στο μέλλον. Με την ίδια λογική και με αντίστοιχες ιδεοληψίες, θα μπορούσε να επικρατήσει κάποια στιγμή ο νηπιοβαπτισμός σε μια άλλη θεώρηση, που οι χριστιανοί τον τρέμουν όπως αυτή του “σφραγίσματος του Αντίχριστου” που μάλιστα σύμφωνα με τους χριστιανούς “ακυρώνει ακόμα και το βάπτισμα”. Αυτό δείχνει ότι η κοινωνία πρέπει να τον απαγορέψει άμεσα γιατί είναι ξεκάθαρη δεισιδαιμονία, που κάνει οικείες στον άνθρωπο από βρέφος τις μαγικές τελετές και μαγγανείες.

Σύμφωνα με τη Γνωμοδότηση 687/1991 του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους:

*Η εκουσία απομάκρυνση από της Εκκλησίας (...) **προϋποθέτει βουλευτική ικανότητα του προσώπου**, η οποία δεν συμπίπτει κατ’ ανάγκην με την ικανότητα προς δικαιοπραξία του Αστικού Κώδικα, διότι η μεταβολή θρησκεύματος δεν αποτελεί δικαιοπραξία.*

Απαιτείται, δηλαδή, ηλικία οπωσδήποτε ώριμη, αν και άνευ ακριβεστέρου προσδιορισμού, που να μαρτυρεί, λαμβανομένης υπόψη και της εν γένει πνευματικής αναπτύξεως του συγκεκριμένου ατόμου, ότι τούτο έχει

επίγνωση της σοβαρότητας της πράξεώς του, και δήλωση βουλήσεως, απαλλαγμένη από οποιαδήποτε βία ή ψυχική νόσο ή άλλη διαταραχή των πνευματικών δυνάμεών του, που να κωλύει την συνείδηση των πραττομένων.

Με την ίδια λογική θα πρέπει και η είσοδος στην Εκκλησία, ή άλλη θρησκευτική σχέση, να προϋποθέτει αυτή την “ώριμη ηλικία” και την “βούληση απαλλαγμένη από οποιαδήποτε βία”, όπως γίνεται κατά κόρον με τον νηπιοβαπτισμό και τον προσηλυτισμό στα παιδιά μέσα στα σχολεία μας.

Θα πρέπει όλες οι ιδεοληπτικές αυτές τελετές κάθε θρησκείας που σφραγίζουν, παιδιά που δεν έχουν ακόμα την ικανότητα της σκέψης και της άρνησης, σαν τα μοσχάρια, να απαγορευτούν ρητά στην βρεφική, παιδική και εφηβική ηλικία. Οι ιδεοληπτικοί γονείς οφείλουν να περιμένουν να ενηλικιωθεί το παιδί τους για να “επιβάλλουν”, αν μπορούν, μετά από αυτό την σφραγίδα της ιδεοληψίας τους, και σε έναν άνθρωπο που θα έχει πλέον την στοιχειώδη ικανότητα σκέψης και συνειδητής επιλογής. Αυτό είναι κάτι που υποτίθεται απαιτούν και τα ιερά τους κείμενα, ειδικότερα την στιγμή που μας έχουν πρήξει ιδιαίτερα με την “ελεύθερη βούληση” του ανθρώπου που μάλιστα σέβεται ο ίδιος ο θεός τους.

Ελεύθερη βούληση

Ας έρθουμε τώρα στο θέμα της “ελεύθερης βούλησης”...

Η έννοια αυτή στην πραγματικότητα δεν υφίσταται· είναι μια χριστιανική αδόκιμη ορολογία για την διάκριση καλού-κακού, που τελικά σε ό,τι μορφή και να την βρεις καταλήγει στον δυισμό-εκβιασμό: **“Η ακολουθείς τον θεό τους ή όχι”**, που σκοπό έχει να “τεκμηριώσει” την ύπαρξη Θεού και Διαβόλου, και την λογική του προπατορικού αμαρτήματος, που πάνω σε αυτό στηρίζεται όλη η χριστιανική ιδεοπληξία. Διότι, με αυτό τον τρόπο δικαιολογείται το κακό στον κόσμο, από την “ελεύθερη βούληση” του ανθρώπου και όχι τον ίδιο τον Ιεχωβά, που ενώ έκανε τα πάντα όπως λένε, έκανε τα πάντα εκτός από όλα αυτά που ονομάζουμε “κακά”!

Ο άνθρωπος, μεγαλώνοντας αποκτά την βούληση για το τι θέλει, για να αποφασίσει μεταξύ δύο ή πολλών καταστάσεων, αλλά φυσικά υπάρχουν **πολλοί παράγοντες που την περιορίζουν** από το να είναι απόλυτα “ελεύθερη” όπως θέλουν. Αυτοί είναι:

- Κληρονομικοί, δηλαδή οφειλόμενοι κυρίως στο DNA και σε ξεχωριστές για τον κάθε ένα προδιαγεγραμμένες τάσεις, ή και ασθένειες, από τις οποίες

πολλές άπτονται και επηρεάζουν άμεσα την ηθική.

- Έντονες σωματικές ή ψυχολογικές καταστάσεις που συνέβησαν νωρίς στην βρεφική κυρίως ηλικία και που είναι χωμένες βαθιά μέσα στο ασυνείδητο.
- Επιρροές από συνήθειες που αποκτά στην οικογένεια και στο περιβάλλον που μεγαλώνει.
- Εθνικοί ή ευρύτερα κοινωνικοί, αφού και το άμεσο και το ευρύτερο περιβάλλον μας επηρεάζει.
- Όσες γνώσεις έχει συσσωρεύσει και στην ταυτόχρονη ικανότητα διάκρισης και σκέψης που έχει δημιουργήσει.
- Το είδος η ένταση και η υφή των καταστάσεων που έχει να αντιμετωπίσει ή να επιλέξει κάθε φορά.
- Το παρελθόν του -δηλαδή οι προηγούμενες πράξεις του.
- Ο μιμητισμός από καθιερωμένα πρότυπα της κοινωνίας και πολλούς άλλους παράγοντες, μάλλον ήσσονος σημασίας.

Όλοι αυτοί οι λόγοι, τελικά δομούν την ψυχοσύνθεσή του ανθρώπου, όσο και τον τρόπο απόφασης ή αντίδρασης σε κάθε δυνητική επιλογή. Η βούληση, λοιπόν, δεν είναι ίδια για όλους, δεν έχουν όλοι την ίδια δυνατότητα επιλογών· για κάποιους, μια συγκεκριμένη επιλογή είναι μονόδρομος που για άλλους θα ήταν τελείως αδύνατη· εκτός αυτού, παλαιότερες επιλογές καθορίζουν τις νυν κ.ο.κ. Άλλωστε, και η ίδια η Εκκλησία προτείνει την προσκόλληση του ανθρώπου στην θρησκεία και τον αυτοευνουχισμό του ώστε να εξαλείψει τα “πάθη” του και την “προσήλωση στα γήινα” για να γίνει δούλος του φανταστικού θεού, δηλαδή τελικά να περιορίσει τις επιλογές της βούλησης σε αυτές που εκείνη θέλει, να προσπαθεί διακαώς να γίνει ένα ασυνείδητο δουλικό ρομπότ, χωρίς άλλους επηρεασμούς που θα το αποσπάσουν από το “έργο” του.

Πού λοιπόν ακριβώς βρίσκεται η ελεύθερη βούληση; Χιλιάδες χριστιανοί παρακαλούν κάθε μέρα τον θεό τους να **μεριμνήσει**, να **στείλει** την χάρη του, να **φωτίσει**, να **κάνει**, να **δράσει**. Τί σημαίνουν αυτά για το πως κατανοούν οι ίδιοι την “ελεύθερη βούληση”; Πώς υπάρχει “ελεύθερη βούληση”, τη στιγμή που υπάρχει ήδη σε εξέλιξη δεδομένο θεϊκό σχέδιο με αρχή μέση και τέλος, όπως πιστεύουν; Πώς υπάρχει “ελεύθερη βούληση”, όταν ο Θεός που την σέβεται, όπως λένε, έχει μετάσχει και έχει αλλάξει την ιστορία, με την ενανθρώπισή του, με συμμετοχή και βοήθεια στον αγαπημένο του λαό, τους Εβραίους, ή τους χριστιανούς, με οράματα και κατευθύνσεις σε ανθρώπους για να πράξουν ή να

κάνουν κάτι, επηρεάζοντας την βούληση των ιδίων αλλά και άλλων; Πού υπάρχει στα φανταστικά συμβάντα της περίφημης “Εξόδου”. Πώς υπάρχει “ελεύθερη βούληση”, όταν ο Άγιος Δημήτριος υποτίθεται βοήθησε τους Θεσσαλονικείς (δυο φορές, την τρίτη μάλλον κουράστηκε) κατά των βαρβάρων; Πώς υπάρχει “ελεύθερη βούληση”, όταν θέλουν και επιζητούν την εμπλοκή και οριοθέτηση του ανθρώπου από την στιγμή που θα γεννηθεί μέχρι που θα πεθάνει, μέσα στο συγκεκριμένο θεϊστικό σχήμα και περιβάλλον, πριν ακόμα δημιουργηθεί η κρίση άρα και η ίδια η βούληση;

Πώς υπάρχει ελεύθερη βούληση, όταν κάθε θεομηνία που συμβαίνει, υποτίθεται ότι δεν έρχεται από τον θεό, αλλά από τις πράξεις του ανθρώπου και σε γενίκευση της κοινωνίας, άσχετα αν υπάρχουν και κάποιοι που δεν μετείχαν στις υποτιθέμενες “κακές πράξεις”, ίσως ούτε καν στην συγκεκριμένη κοινωνία, αλλά θα υποστούν και αυτοί την “κακία του Θεού”, ως παράπλευρες απώλειες; (Κατά καιρούς ακούγεται η σχετική φιλολογία, όπως για τους σεισμούς της Κεφαλλονιάς λόγω...καρναβαλιού [αν ο Θεός τιμωρεί έτσι την Κεφαλλονιά, τί πρέπει άραγε να συμβεί στην Πάτρα ή στο Ρίο της Βραζιλίας;], για το τσουνάμι του 2004 που κατέστρεψε τον μισό Ειρηνικό (υποτίθεται για τους παιδόφιλους της Ταϊλάνδης), για το πάρσιμο της Κωνσταντινούπολης, επειδή αμάρτησαν οι Βυζαντινοί και λοξοκοίταξαν λάγνα στην Δύση και πολλά άλλα ευφάνταστα που ακούγονται κατά καιρούς για να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα, σίγουρα όμως όχι την “ελεύθερη βούληση” που βιάζεται από τις λογικές αυτές βάνανυσα).

Πόσο αληθινή και ελεύθερη είναι η βούληση κάποιου, που γεννιέται ζει και πεθαίνει μέσα σε μια διαδικασία ζωής, που όλα είναι και μιλάνε για μια συγκεκριμένη σέκτα ή θρησκεία και στο πως η ίδια θέλει να ορίζει την ζωή, και οι ίδιοι βιάζουν τους εαυτούς τους ή και του άλλους να μην ξεφύγουν σε τίποτα από τα συγκεκριμένα και καθιερωμένα πρότυπα και τις κατηχήσεις τους;

Πόσο ελεύθερος είναι ο άνθρωπος όταν επικρέμαται η απειλή ενός υποτιθέμενου θεού που τον αγαπά μεν, αλλά: *“Όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου, και όποιος δεν συνταχθεί μαζί μου θα διαλυθεί”*; (Κατά Ματθαίον, 12: 30). Ποιά είναι η “ελεύθερη βούληση” εκείνων που γεννήθηκαν σε μια μη χριστιανική χώρα και δεν γνώρισαν τα υπέροχα μηνύματά τους, άρα δεν μπορούν με τίποτα να είναι επιλογή τους αυτό που θέλουν αυτοί, όταν μιλάνε για “ελεύθερη βούληση”; Γιατί και με ποια λογική, αυτοί οι άνθρωποι και οι λαοί (μιλάμε για δισεκατομμύρια ανθρώπων) είναι “καταδικασμένοι”, αφού “αυτός που δεν βαφτίζεται δεν σώνεται”, όπως μας λένε ηλιθιωδώς;

Το τελικό συμπέρασμα, είναι ότι τόσο η Εκκλησία, όσο και οι διάφορες άλλες θρησκείες και σέκτες, δεν πιστεύουν πραγματικά στην “ελεύθερη βούληση” που διαλαλούν με τόση ένταση· θέλουν τον άνθρωπο συνέχεια εξαρτημένο από το υποδόριο ναρκωτικό που χύνουν ανεμπόδιστα στον ψυχισμό του ανθρώπου και την κάθε μία την ενδιαφέρει να μην χάσει πελάτες από τους άλλους, ενώ η ίδια να αρπάξει πρόβατα από αυτούς, δηλαδή **θέλουν απόλυτα εξαρτημένη τη βούληση**, η κάθε μία για λογαριασμό της.

Αν δεν γίνει ο διαχωρισμός Εκκλησίας και Πολιτείας, αν δεν απεμπλακεί η κοινωνία από τα δίκτυα της καθώς και των άλλων θρησκειών που επελαύνουν ήδη, και δεν θεσπίσει κανόνες για τον περιορισμό τους, ειδικά στον επηρεασμό και στην ανατροφή των νέων, δεν πρόκειται ποτέ να βρουν προκοπή και ηρεμία. Η απαγόρευση του νηπιοβαπτισμού και της κρατικής κατήχησης στα σχολεία, είναι το πρώτο αλλά όχι μοναδικό, βήμα για να απαλλαγεί η κοινωνία από το δίκτυ της δεισιδαιμονίας, της συντήρησης και του ψεκασμένου ανορθολογισμού, που την κρατά δέσμια τα τελευταία χίλια εξακόσια χρόνια. Ο διαχωρισμός Εκκλησίας Πολιτείας είναι τώρα πλέον πιο επίκαιρος και πιο επιτακτικός από ποτέ.

Φιλίστωρ

Σχετικό άρθρο

Δρ. Γιώργος Παξινός Ο άνθρωπος δεν έχει ελεύθερη βούληση και δεν έχουμε ένδειξη ότι υπάρχει ψυχή